

Балкан лягаше и уморено отпущаше глава на предните си нозе, но веднага пак ставаше, тръгваше някъде и, едва пристъпил няколко крачки, връщаше се на друга посока. Той изглеждаше разсеян, мрачен и убит. Дори към Радушa, който всякога имаше върху си нещо войнишко, Балкан оставаше равнодушен и хладен. Бавно, с колебливи стъпки, като се запираше, душеше дълго и се оглеждаше, той се скиташе насам-нататък. Той ходеше при кладенеца, от който войниците си вземаха вода, при всяка къща, гдето по някаква работа бяха ходили, при вятърната мелница, гдето понякога си мелеха брашно. Един или два пъти той дълго се запираше при един камен зид, под гъсти овошки. Там през много вечери Георги беше приказвал с Цвета.

Надвечер, когато почти забравяха за него и бяха престанали да го следят, чуваха го да вие пресипнало и грозно. Балкан стоеше на върха на могилата, вън от село. На зачервеното небе, след залез-слънце, виждаше се черният и като че необикновено голям силует на кучето, приклекло на задните си нозе, с издигната към небето глава. Рядко можеше да има нещо по-зловещо и по-болезнено страшно от тоя вой. Селяните обикновено смятат виенето на кучетата за признак на скорошно побесняване, затова не търпят и гонят тия кучета. На Балкан те не искаха да пречат. Жените се при-